

Ljiljana Šarac

Zid tajni

■ Laguna ■

Copyright © 2017, 2024 Ljiljana Šarac
Copyright © 2024 ovog izdanja, LAGUNA

U znak sećanja na mog oca Vitomira

1

BEOGRAD, 2016.

Vodena para ugrijala je kupatilo i zamaglila ogledalo. Obrisu Lidijinog tela uvijenog u veliki peškir razliveni su do neprepoznatljivosti. I pored toga, ona skreće pogled, ne želi da vidi ni tu veliku mrlju jer se oseća loše. Samojoj sebi se čini kao amorfna masa nejasnih, promenljivih kontura. Svakog dana je sve nezadovoljnija, nesigurnija. Vreme je mesi i gnječi. Raste briga kao testo, a odbojnost prema svemu telesnom čini mlado i još vitko telo neprivačnim. Zato izbegava ogledala. Ne treba joj podsećanje da je bila bolesna. Ožiljak nosi kao žig.

Čudno je, o tome se ne usuđuje da priča, ali ne može da se izbori sa stidom jer više nije ista. Kao da joj na čelu piše: „Ja sam operisana!“ i: „Smrt je pokucala na moja vrata! Trajno su odstranili jedan deo mene! Osećam se osakaćeno! Vidite li promenu?! Jesam li manje lepa i poželjna nego što sam bila ranije?!“

* * *

Život joj je trajno podeljen na ono nekad i ovo sad. Imala je dugu smeđu kosu, sa pokojim od sunca posvetlelim pramenčićem.

Volela je kada je onako samo prosušena golica po leđima. Izvijala je gipko telo i rukom blizu lopatica hvatala pramen, pokušavajući da izmeri njenu dužinu.

Sve do kraja osnovne škole šišali su je nakratko jer je majka na tome insistirala. Želela je da joj ćerka bude uredna, tvrdila je da će joj tako biti lakše. Kosa se tada brzo i lako suši. Sačuvaće sinuse od upale...

Nikada je nije zanimalo šta ona voli.

U školi je bilo pitanje prestiža imati dugu kosu. Na Lidiju se godinama niko nije obazirao. Bila je kao morska zvezda, meduza, pečurka, sasvim bespolna, nevidljiva, neinteresantna. Po imenu devojčica, po izgledu dečak. Od tada vuče, kao grbu na leđima, taj osećaj nesigurnosti.

Tek u srednjoj počela je da pušta kosu. Nikada joj nije dosadila. Stalno je žudela za centimetrom više. Bio je to mali izraz samovolje, ali i potrage za vlastitim identitetom.

Nekoliko dana je deli od trideset trećeg rođendana. Srećna je što je kosa ponovo počela da joj raste. Kao i sve u životu, i taj kitnjasti ukras traži strpljenje i vreme. A ona je počela da gubi oba.

* * *

Na tren ulovi iscrpljeno lice i upale, krupne tamne oči u razlivenom odrazu na zamagljenoj površini. Vrati joj se želja da pobegne od same sebe.

Nije zadovoljna kako izgleda, mnogo je smršala, ogrubela. Usekle su joj se bore pored usana, ali ne od smeha, već od brige i nezadovoljstva.

„Stalno iskrsavaju nova pitanja, ali ja nemam odgovore! Ne znam ni kada ću, ni da li ću da se trgnem iz ovog stanja kada jedem, spavam i idem na posao samo rutinski, po nekoj inerciji koju još pamti izmučeno telo... Moje misli su suvo jesenje lišće koje hladan vetar podiže sa zemlje, kovitla samovoljno,

razbacuje ga i pokazuje mu svoju moć. Vrte se nemoćne da se bilo čemu odupru. Ne mogu više da upravljam njima. Pratim ih pogledom, ne znam kako da povratim kontrolu. Što vreme više odmiče, to postaje sve teže...“

* * *

U crtanim filmovima junaka pogodi projektil i otvori mu rupu posred tela. Lidija Živković već godinu dana nosi ožiljak na koji ne može da se navikne. Misli da svi vide prazno mesto na njenim grudima.

Još nije spremna na trajnu korektivnu hiruršku intervenciju, ali ne isključuje tu mogućnost.

Koliko je opterećena svojim nedostatkom, pokazao joj je san od pre nekoliko večeri.

Sama je na plaži i sunča se u toplesu. Grudi su joj za dva broja veće. Začudo, ne oseća se neprijatno zbog novog izgleda. Posle dužeg vremena misli da je zavodljiva i privlačna...

Buđenje donosi razočaranje.

„Možda treba to da uradim...?“, lomila se neodlučna, nemirno se prevrćući po krevetu. Setila se stiha Bajagine pesme *Grudi nosi kô odlikovanja*, baš tako je bilo i u snu. Osećaj je bio izvanredan.

Na ulici, u prodavnici, na poslu, često bi joj se učinilo da se proteza pomerila, iskrivila, da se migolji, kao da će svakog časa iskliznuti i neprirodno se pomeriti. Znala je da je sve to gotovo nemoguće, ali strah je bio jači od razuma.

Više ne nosi dekoltee, uske ili providne stvari. Krije se iza vrećastih, bezobličnih bluza, ubijajući svaku ženstvenost. Tako maskirana izgleda neupadljivo i bezvremeno. Može da ima i trideset i šezdeset godina, ne bi se videla razlika.

Skinula je maramu koju je nosila mesecima. Kosa joj je kratka, prvi put očiššana otkako je nanovo izrasla. Nekada je bila ravna, smeđa, a sada je talasasta, grgurava. Samojoj sebi je čudna.

Ipak, radovala se svakom novom pramičku. On je snaži u uverenju da sve još može da bude kao ranije. Skoro kao ranije...

* * *

Put do postavljanja dijagnoze bio je nošenje preteškog krsta... Pregledi, davanje uzoraka na analizu, čekanje, čekanje, čekanje... U laboratorijama, pred ordinacijama, u dugim uskim hodnicima... Vrtela se u viru agonije koji ju je vukao na dno.

Smatrala je dotad da je snažna, nezavisna, odlučna. Izmenila se do neprepoznavanja pred strahom od operacije, analize patoloških nalaza i loših vesti.

„Zašto ja? Čime sam zaslužila da se sve ovo meni događa? Trudila sam se da budem dobra ćerka i sestra, verna žena, odgovorna radnica... Nisam nikog ogovarala, niti sam se bavila tuđim neuspesima i padovima. Živela sam svoj mali životić i uglavnom bila srećna... Pa zašto onda moram da provodim vreme u strahu? Stalno brojim dane, razmišljam koliko mi je još ostalo...“

Glasić savesti, koji je gurala u najdalje kutke uma, šaputao je odgovor pred kojim nije imala nikakav argument. On je iznova i iznova grebuckao unutrašnjost čeone kosti pitanjem: „Zašto nisi redovno išla na kontrole? Zašto nisi vršila samopreglede? Pušila si i govorila da ti je to jedino zadovoljstvo kojeg nemaš nameru da se odrekneš! Šta je to tada bilo važnije od tvog zdravlja? Možeš li da se setiš? Zalud tražiš drugog krivca. Sama si kriva! Ti si kriva! Ti! Ti! Ti!“

Kada bi poklekla i dopustila sebi da čuje svoju podsvest, veoma bi se uznemirila, baš zato što je sve to bilo tačno. Nekoliko puta je morala zbog sekiracije, a posebno neposredno posle intervencije, da popije nešto za smirenje.

Invazivna operacija odstranjivanja cele leve dojke, kao i žlezdi ispod pazuha, brutalno ju je otreznila... Pokazala joj je da igra na sve ili ništa. Do tada je sebe ubeđivala da nije baš

toliko strašno. Neverovatno kako čovek postane naivan u želji da porekne neprijatnosti i strahove i grčevito pokušava da održi privid normalnosti. Kao da će bolest volšebno da prođe ako se o njoj ne misli i ne govori.

Što je više pokušavala da potisne crne misli, one su se gomilale, šunjale, gmizale ka njoj.

Otac i majka su joj i dan-danas zdravi kao dren. Najveći deo godine provode u Barajevu, u kući očevih roditelja, gde se kao penzioneri bave baštom, voćnjakom i kokoškama.

I dede i babe su dočekali duboku starost. Odlazili su tiho, kao kad na zapadu trnu poslednji zraci sunca. Svima su nedostajali, ali su iza sebe ostavili zbrinutu decu i decu svoje dece, koji su ih se rado sećali i prepričavali njihove mudre reči i brojne dogodovštine.

Njena majka Dušica nije htela ni da izgovori ime neke zlokožne bolesti da ne bi prizvala zlo. Sada ni sama ne može da prevale preko usana nijednu od reči koje su u njenom lecarskom izveštaju. Reči kancer, maligna bolest, mastektomija, hemoterapija, radioterapija... deluju joj kao sona kiselina koja prži sve oko sebe. Usekle su joj se u um kao što vrelo gvožđe žigoše kožu. Beleg je ostao zauvek. Zašto ponovo valjati te oštre reči po ustima? Nju i sećanja bole.

Nastoji da nađe uporište, da se propne na prste, udahne vazduh i krene dalje. Samo, noge joj se klizaju i propadaju u rastresito žitko tlo kao u močvari. Još ne pronalazi uporište. I dalje pada, ustaje, pada, pati...

* * *

Sve je previše sveže.

Najstrašnija je bila prva informacija da ima tumor, ali su traumatični bili i priprema za operaciju, sam zahvat, a posebno osećaj da ste izgubili deo vlastitog tela. Da ste od sada „polovni“. Nikako da tu reč izbriše iz glave, ma koliko da se trudi. Ne

izgovara je jer bi nasekirala sve oko sebe. Absurdno je što ona mora da štiti druge, ali tako nekako ispada...

Bol je bio najmanji problem. Trajao je kratko, zadržao se u ramenu i ruci, ali su ga rehabilitacija, vežbe i često korišćenje ruke otklonili...

Neizvesnost joj je oštrim zubima kidala nerve, snove, nade... Čas bi uspevala da nađe snage i veruje da će sve biti dobro, kao što su joj lekari govorili, da je operacija uspeła i da je njeno samo da misli o oporavku, a čas bi se sunovratila u bezdan beznađa. Očajna, zamišljala je kako se bolesne ćelije množe, šire, preplavljuju je. Brojala je dane koji su joj preostali. Plašila se da je sve gotovo. Osećala se stalno kao da je loša vest čeka iza ćoška i sprema se da iskoči pred nju... Spavala je malo i isprekidano. Dobro je upoznala nesanicu, postale su skoro nerazdvojne...

I po danu, razjedana strahovima i nervozom, sklanjala se u zamračenu sobu.

– O, opet si Drakulina nevesta – grubo se šalila Verica, njena najbolja drugarica i komšinica, odmah prilazeći da podigne roletne i otvori prozor.

Vukla ju je u šetnju, mada se Lidiji nije izlazilo. Govorila je da nema šta da radi, pa joj je pravila društvo kada bi odlazila na kontrole. Uspevala je da joj se nađe kad god su njeni bili odsutni.

Ignorivala je svako Lidijino „ne mogu, neću, ne ide mi se“... Uspevala je da joj prenese bar mrvicu svog entuzijazma i neiscrpne energije.

* * *

U početku je mislila da muž treba da joj bude oslonac i podrška. Da će se tako osećati bolje i sigurnije, što nije bilo lako ostvarivo jer je Pavle radio sezonski u Rusiji kao građevinski inženjer. Dolazio je za njihovu slavu Svetog Nikolu, ostajao oko dva meseca i vraćao se natrag.

Kada su se uzeli, živeli su nekoliko godina kao podstanari. Želeli su da kupe kuću ili stan, ali je to bila nemoguća misija pošto je samo ona imala stalan posao kao diplomirani ekonomista u *Parking-servisu*, a on je, često samo sezonski, radio kod mnogih privatnika za platu koja je bila nedovoljna da se skuće.

– Idem preko – prelomio je, ona ga je u tome podržala i vratila se da živi kod roditelja i brata.

Materijalno stanje im se vidno popravilo, ali su bili željni jedno drugog. Predugo su bili razdvojeni. I kada bi došao, odbrojavali su dane kada će ponovo da ode... I sve ukруг...

S vremenom su se stekli uslovi da kupe kuću. Preko *Skajpa* su se dogovarali u vezi sa delom grada, kvadraturom, malim dvorištem koje bi voleli da imaju. Ona je bila zadužena da traži, pa kad joj se nešto posebno dopadne, pogledaće i on kada bude došao, ili će da kapariše sama da se ne proda.

– Verujem ja u tvoj izbor. Ti si ionako mnogo zahtevnija od mene. Kada ti kažeš: „Našla sam“, ja ću samo da potvrdim: „Kupljeno!“ – zadirkivao ju je muž, udaljen hiljadama kilometara.

I bio je u pravu. Nije bilo lako sve pomiriti i pronaći na jednom mestu. Morali su da se uklope u cenu, a da kuću doživi kao svoju, da je sanja i kaže da će to biti njen dom. Trebalo je da poželi da u nekoj od njih odgaja decu i dočeka starost. Nijedna do tada nije je privukla na taj način.

* * *

I posle toliko vremena čudno joj je da misli o prethodnim mesecima kao o vremenu kada se razbolela. Ona nije imala temperaturu, nije je ništa bolelo. Podmukle ćelije su je napale a da ona toga uopšte nije bila svesna. Otada je kupovina kuće morala da čeka.

Dan pred odlazak u bolnicu razgovarala je s Pavlom.

– Hej, mala, gde si? – vedro ju je pozdravio.

– Evo me – uspela je da odgovori suvog grla i drhtavog glasa.

– Da znaš samo šta ima novo – nastavio je ne primetivši ništa neobično u njenom tonu. – Unapređen sam u šefa gradilišta! Znaš li šta to znači?! Konačno se isplatio sav moj trud! Više neću morati da trpim šikaniranja nesposobnijih od sebe. Gazda je obećao da ću na toj poziciji ostati i na sledećem projektu.

– Čestitam, to je divno... Ja sam htela da ti kažem...

– Izvini, Liki, ali momci me zovu. Idemo u grad da proslavimo. Ne ljutiš se valjda? – pogledao ju je prvi put u oči. – Nadam se da nije ništa previše važno, to što si ti htela da mi kažeš? – osvrće se preko ramena jer se čuje buka iz hodnika.

– Ne, nije, ne brini. Želim ti dobar provod – on joj šalje poljubac i veza se prekida.

„A sebi želim srećno buđenje sutra“, pomisli, stomaka zgrčenog od straha i neke studene tuge.

* * *

Posle izlaska iz bolnice nije imala snage da mu išta objašnjava. Žudela je da je pored nje i verovala da će sve biti lakše kada budu zajedno. Nadala se da će doći uskoro, pa se trudila da zvuči veselo, praveći se da je sve kako treba. Čak mu je rekla da se pokvarila kamera, pa su neko vreme samo razgovarali a da se nisu videli.

– Čoveče, moraš da mi kažeš! – nervirala se Verica. – Zašto ga štetiš? Prestani da misliš na druge i okreni se sebi. Ne znam koliko će on još da pada na te jeftine izgovore! Uostalom, mislim da treba da zna...

Često su vodile slične razgovore. Lidija se povlačila i skrivala, drugarica ju je podsticala, a ponekad i drmusala da se pokrene, ali stvar je postajala beznadežna.

Vreme je prolazilo, a Lidija nije znala kako da sve ispriča mužu. Bilo joj je neprijatno jer je znala da se ponaša nekorektno i detinjasto. Lagala ga je, prećutala mu je svoju bolest.

– Sada ćemo mi to očas posla da rešimo – rekla je Verica krajem marta, mesec i po nakon hirurške intervencije, kada se oglasilo pucketanje pokazujući da je Pavle na vezi. Lidija nije stigla da reaguje kada je Verica na prepad uključila kamericu.

– Hej, konačno imamo sliku. Krajnje je vreme bilo! Lidija, zašto nosiš maramu? Kako to izgledaš? Zašto si tako ispijena?
– Pavle nije mogao da sakrije zaprepašćenje.

– Je l' toliko loše izgledam? – šapatom je pitala Lidija. Nedelje i nedelje pripremanih scenarija, šta i kako će da mu kaže, nisu nudile izlaz.

– Molim te, objasni mi o čemu se radi?

– Razbolela sam se. Kada sam skupila snage da ti saopštim da moram da idem na operaciju, ti si slavio unapređenje, pa nisam htela da ti pokvarim večer. Intervencija, bolnica, sve mi je teško palo, ali to nije tema ovog razgovora. Što sam duže čekala, to mi je bilo teže da ti sve ispričam. Ni sada se ne bih odvažila, ali me je Verica stavila pred svršen čin.

– Šta si operisala? Kako to odjednom? Ništa nisi spominjala!
– Pavle je bio uznemiren i potresen.

– I sada me hvata jeza od kupatila jer sam prilikom tuširanja pre nekoliko meseci napipala čvor u levoj dojci. Nisam odmah reagovala, ali kako se nije povlačio, javila sam se lekaru. On je rekao da nije ništa strašno, ali da treba da odradim ultrazvuk. Nakon dobijenog nalaza poslao me je hirurgu, a posle toga sve se odvijalo brzo kao u košmaru. Zakazana mi je operacija... Odstranili su mi levu dojku jer se pokazalo da je tumor mnogo veći nego što su isprva mislili. Izvadili su i žlezde ispod pazuha. Poslali su me na hemoterapiju, imaću šest ciklusa. Dobro je podnosim, ali već posle prve mi je opala kosa. Sledećih godina ću morati da pijem nolvadeks i idem na tromesečne kontrole, ali ono najgore je iza mene – objasnila mu je supruga.

– Zatečen sam. Kako si mogla da mi ne kažeš! Smislio bih kako da dođem i budem uz tebe. Ne mogu da verujem da si

pustila da prođe toliko vremena i da ja jedini ništa ne znam. Stvarno to ne razumem... Kako si sada?

– Bogu hvala, dobro sam...

– Ja sada ne mogu da napustim gradilište, sezona je u punom jeku... Međutim, ako želiš... – nesigurno će on.

– Eto, zbog ovakvog razgovora sam i oklevala – prekinula ga je Lidija. – Ne očekujem da sve napustiš i dojuriš ovamo. Poprilično sam se već oporavila...

– Lido, treba li ti nešto?

„Ti mi trebaš!“, vapila je u sebi. Rukom mu je dotakla obraz na monitoru i rekla:

– Ne brini, sve imam. Samo mi ti mnogo nedostaješ! Inače sam stvarno dobro.

– Sekiram se! Moraš da se paziš! I ubuduće uključuj kameru, sećaš se: i u dobru i u zlu...

– Sećam se, sećam, kako ne bih...

– Ljubim te!

– I ja tebe...

* * *

Godinu dana sličnih razgovora. A tokom mesec i po dana, kada je konačno došao, bilo je više druženja nego voljenja, više ćutanja nego upadanja jednog drugom u reč.

Njihov brak bio je izbledeo i iskrzan. Rusija je učinila ono što nemaština nije uspela. Udaljila ih je, otuđila...

Nije imala snage ni da se pita ko je za to kriv. Dovoljno je što je preuzela krivicu, ali to nije ništa popravilo. Bila je tužna i sama.

Održavali su privid srećnog braka, odanih supružnika, pred svima, sem pred Vericom.

– Kaži mi, zašto još uvek pratiš oglase za kuću? – pitala ju je otvoreno.

Lidija je neko vreme čupkala ivicu rukava pletene bluže.

Ne dižući pogled, rekla je sebi u bradu:

– Želim kuću. Neću zauvek da živim sa svojima. Iskoristiću novac koji su mi dali da i ja učestvujem u kupovini, uz onaj koji je Pavle već poslao. Smiruje me da maštam kako će da izgleda, kako ću da je sredim... Želim da imam svoj dom.

– Dobro. Ima logike. Žao mi je samo što sve vreme govoriš u jednini... da li si svesna toga?

– Nego šta! Ali kakva korist od te spoznaje? On je tamo, ja ovde... Izgleda da se to još dugo neće promeniti.

– Možeš li da izdržiš? Ti ne treba da se nerviraš i tuguješ!

– Nemam baš mnogo izbora...

– Nažalost – jetko je promrmljala Verica.

* * *

Odavno je sklonila sva ogledala. Ostalo je samo jedno u kupatilu, ali se i ono sažaljivo, zaštitnički svaki put zamagli.

Prestala je da se šminka. Ne izlazi iz farmerica. Oblači zagasite boje u skladu sa svojim raspoloženjem.

Mimikriju je razvila do savršenstva. Postala je nevidljiva za svoju okolinu.

To je raduje.

To je plaši.

To je užasava.

Uspela je da udvostruči svoju samoću. Zaigrala je rulet, ulažući sve što ima na polje: ostati sasvim sama. Beskrajno žali zbog svog dobitka.

Izuzimaju se jedino brat Bojan i njena Verica, koje ne bi mogla da se oslobodi sve i da hoće. Druže se od predškolskog, što je više od dvadeset pet godina.

Uskoro će da napuni trideset tri. Volela bi da može taj dan da prespava, da datum iščezne iz kalendara i tako je spase muka koje će joj doneti neželjena proslava i lažno veselje. Žali što nije rođena prestupne godine kako bi izbegla dan od koga sada strepi.

Rođendani stavljaju pred nju lupu pod kojom se vide svaka nova bora, sve stisnutije usne, pogled koji gasne, sede koje se ne daju prekriti nijednom farbom.

Sada joj ne treba podsetnik da je život prolazan, da je još jedna godina otišla u nepovrat, da je već prevalila vrhunac i da je čeka samo nizbrdica...

Skoro je bila licem u lice sa zlužadom iskeženom smrću, koja ju je otvoreno začikivala. Shvatila je da ta svoje saputnike bira nasumice, ne vodeći računa o polu, uzrastu, staležu. Zavezanih očiju samo ispruži ruku i dotakne izabranog po ramenu. Tada tek malo proviri ispod poveza da vidi koga će odvesti sa sobom. Ima facijalis, zaleđeni ironični osmeh kojim dočekuje saputnike. Pogled joj je studen, nezainterosovan. Uspela je da se oslobodi samilosti, nežnosti, ljubavi. Visokoprofesionalna, na putu ka večnosti ne želi da napravi grešku.

* * *

Svaki put nakon tuširanja nastupa psihološka pauza jer treba da se pripremi, uzme peškir i pažljivo utapka mesto gde je nekada bila dojka. Ruka teško kreće prema krateru, podsetniku da joj je jedan deo tela amputiran...

Treba joj vremena da se smiri i opusti. Svakodnevna radnja mori je bolnim podsećanjem da više nikad neće biti ista.

„Ne mogu da se pogledam u ogledalu. Ne još... Hoću li ikada moći? Srećom, vodena para se trudi da me zaštiti. Udar ravan šoku prostruji mi bićem kada se neželjeni prizor progura do krajička oka i demolirane svesti...“

* * *

Malo pošto se vratila kući iz bolnice, skuvala je kafu i spremala se da je naspe u šoljicu. Teška srca ostavila je cigarete, rešena da učini sve što je do nje kako se bolest ne bi vratila. Po savetu

roditelja, drugarica, kolegistica, odlučila je da promeni i način ishrane. Zato je omiljenu naviku kafenisanja svela na jednu kafu dnevno, tek da je mine želja.

Nespretno je držala tacnicu levom rukom, na strani na kojoj je izvršena hirurška intervencija, i šoljica je pala i okrnjila se. Suznih očiju se savila, više napipala nego što je videla i podigla predmet, koji nekim slučajem nije pukao u paramparčad. Odlomila se samo drščica.

„E ovakva sam i ja! Oštećena!“, pomislila je neutešno. U tom trenutku setila se opisa ratnog invalida iz pripovetke Laze Lazarevića „kao razbijena porcelanska vaza...“ Prepoznajući se u opisu, zaridala je kako nijednom nije od trenutka kada je napipala kao oraščić veliku izraslinu.

Simetrija je garancija lepote i savršenosti. Ruke, noge, grudi, oči, uši, sve je u paru. Sklad njenog tela bio je narušen i zbog toga je i emocionalno hramala poslednjih meseci.

* * *

– Oblači se! – dovikuje joj Bojan s vrata.

– Nema šanse. Juče mi je bilo mnogo naporno na poslu i rešila sam da se ovog vikenda odmorim – odbijala je Lidija da ga posluša.

– Žao mi je što ću da ti poremetim planove, ali zvao me je drug mog druga koji radi u agenciji za prodaju nekretnina. Idemo da pogledamo kuću na Zvezdari. Po njegovom opisu, kao stvorena je za tebe.

– Ma ni slučajno! To si rekao i pretprošle nedelje, kada si me ceo dan vukao na tri kraja grada da gledam neke skorojevičke vile, a ne bih mogla da platim ni njihove garaže...

– Uh, kakva si! Pa već sam ti se sto puta izvinio zbog toga! To su sve bile neke sigurne preporuke, a ispostavilo se da su čista ispala.

– I?! Sada bi to još jednom da ponovimo?! – osorno će Lidija.

– Ne. Ovoga puta sam bio pametniji. Tražio sam slike, vlasnički list, dokumentaciju, početnu cenu... Sve sam proverio.

– Ne ide mi se. Nemam snage. Sumnjam da će baš ta kuća da mi se dopadne. Hajde da sačekamo da malo otopli, pa ćemo da pogledamo nekoliko u jednom danu... – odbila ga je uzimajući daljinski upravljač.

– Ljudi nas čekaju! Obećao sam da ćemo da dođemo. Tamo će biti i agent i vlasnica, koja inače odskora živi u Nemačkoj.

Ćutke je pojačala muziku stavljajući mu do znanja da je razgovor završen.

– Lidija, molim te! Hajmo danas, a ja ti obećavam da kupovinu kuće neću da ti spomenem sledećih mesec dana.

– Dva! – odvrtila je i dalje ga ne gledajući.

– Dva – radosno je uzviknuo, prišao i poljubio je u obraz, smejući se.